

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: K.K., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11.6.2015, č.j. KrÚ 38885/2014/ODSH/12,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 16.9.2014, č.j. OSA/P-541/14-D/54, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu (dále jen „*rozhodnutí o přestupku*“). Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že nesouhlasí s argumentací žalovaného o tom, že bylo rozhodnutí o přestupku doručeno zmocněnci účastníka, tj. paní M. V. dne 17.9.2014, když M. V. nebyla dle tvrzení žalobce zmocněncem žalobce v daném řízení. Veškeré úkony činil žalobce sám. Sice žalobce připouští, že součástí správního spisu je plná moc znějící na jméno M. V., avšak tato nikdy nebyla M. V. „*akceptována*“. Právě to je základní námitka žalobce, který namítá, že podmínkou vzniku zastoupení je vždy alespoň konkludentní přijetí plné moci ze strany

zmocněnce, a jelikož v daném řízení M. V. neučinila jediný projev vůle, ze které by bylo možné dovodit alespoň konkludentní přijetí této plné moci, tak takové zastoupení nevzniklo. Žalobce uvedenou situaci vysvětlil tvrzením o tom, že „vzniklá situace byla toliko omylem žalobce, který zaměnil řízení o zadržení řidičského průkazu, ve kterém měl sjednáno zastupování M. V., s následným řízením o přestupku. Právě proto, že řízení o přestupku nebylo předmětem žádné smlouvy o zastoupení, M. V. zmocnění neakceptovala a neučinila ani žádný úkon, který by zavdával správnímu orgánu příčinu domnívat se o opaku.“ Odvolání tak bylo včasné, neboť bylo podáno dne 19.3.2015, tj. ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o řešení otázky, která byla v předmětném řízení, přičemž toto se dozvěděl z písemnosti Upozornění na nedoplatek ze dne 9.2.2015. Protože rozhodnutí žalovaného bylo doručeno dne 17.6.2015, kdy odpovědnost za spáchání přestupku již zanikla, tak žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a „řízení zastavil“.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně obdržel dne 5.5.2014 kopii plné moci týkající se zastupování žalobce zmocněncem M. V. Protože se jednalo o kopii plné moci, vyzval správní orgán tohoto zmocněnce k odstranění vad v podání, a to nenáležitosti formy plné moci, která byla v prosté kopii, a požádal o upřesnění dokládané plné moci, čili vyzval zmocněnce i žalobce k předložení originálu či úředně ověřené kopie. Pokus o doručení této výzvy byl nejprve učiněn na el. adresu M. V., toto doručení však nebylo potvrzeno v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu (jak soud dále uvede, jedná se o obvyklou, a již soudům ve správním soudnictví známou obstrukční a účelovou strategii zmocněnce M. V. zastupující v těchto přestupkových věcech – pozn. krajského soudu). Zároveň poté byla M. V. správním orgánem upozorněna, že vzhledem k tomu, že požádala o doručování na el. adresu, takže pokud nepotvrdí podle § 19 odst. 8 správního řádu převzetí této písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání této zprávy, zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, bude správní orgán písemnost doručovat, jako by o doručení na uvedenou el. adresu M. V. nepožádala, zároveň byla upozorněna na to, že na doručování na el. adresu není právní nárok a zároveň byla upozorněna, že pokud převzetí dané zprávy nepotvrdí, další písemnosti na el. adresu již nebudou správním orgánem zasílány a bude postupováno, jako by o tento způsob doručování nebylo požádáno. Poté bylo rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně doručeno M. V. dne 17.9.2014 tak, jako by o doručování na el. adresu nepožádala, tedy náhradním způsobem, prostřednictvím držitele poštovní licence.

Stěžejní námitka žalobce obsahuje tvrzení o tom, že nezbytnou podmínkou pro vznik uvedeného zastoupení na základě zmíněné plné moci bylo prokázání přijetí plné moci ze strany M. V., a to alespoň i v konkludentní formě. V tom se však žalobce mylí.

Plná moc je v užším smyslu jednostranným právním úkonem zmocnitele (v dané věci žalobce), který není adresován zmocněnci (tj. M. V.) ale **třetím osobám**, tj. v projednávané věci správním orgánům, přičemž se těmto třetím osobám osvědčuje (potvrzuje), že **k dohodě o zastoupení mezi zmocněncem a zmocnitelem, tedy M. V. a žalobcem došlo. Písemná**

plná moc je tedy pouze listinou osvědčující uzavření dohody o plné moci. Tuto plnou moc jako průkaz osvědčující existenci zastoupení vůči třetím osobám je nutné rozlišovat od dohody o zastoupení (dohody o plné moci), která vyžaduje souhlas smluvních stran s jejím zněním. Aby byla plná moc plná a účinná ve vztahu k třetím osobám, tak plně postačuje, aby třetím osobám byl předložen tento průkaz o existenci zastoupení, tj. plná moc, nikoliv dohoda o tomto zastoupení, ta má většinou soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. **Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění, uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a plná moc musí obsahovat datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu. Správní řád nespojuje účinky jednání k zastoupení a nespojuje žádný právní následek s předložením plné moci, která neobsahuje podpis zmocněnce, svědčící o akceptaci plné moci. Akceptace plné moci může být samozřejmě učiněna i v ústní formě, avšak správní orgán, jako třetí osoba, není povinen pátrat potom, zda toto zmocnění bylo zmocněncem akceptováno, v jaké formě, zda např. i v konkludentní formě.** V daném případě byla předložena správnímu orgánu plná moc se všemi zákonnými náležitostmi a správní orgán byl tak oprávněn a i povinen doručovat rozhodnutí o přestupku zmocněnci M. V., což se v daném případě i stalo, a což nepopírá ani žalobce.

Pokud žalobce odkazoval na rozsudek NSS ze dne 7.4.2011, č.j. 7Azs 4/2011-58, tak ten se otázkou konkludentního přijetí plné moci zabýval ve vztahu k plné moci učiněné ústně do protokolu, v dané věci však nebyla plná moc udělena ústně do protokolu, čili tento rozsudek **nelze v dané věci aplikovat.** Tvzení žalobce zastoupeného zřejmě nikoliv náhodou soudům ve správním soudnictví známým Mgr. Jaroslavem Topolem o zdůvodnění „*vzniklé situace*“, tj. že se jednalo o omyl žalobce, který dle svého tvrzení zaměnil řízení o zadržení řidičského průkazu, ve kterém měl údajně sjednáno zastupování M. V., s následným řízením o přestupku, považuje soud za účelové, které nevybočuje ze soudu již známých účelových a obstrukčních praktik zmocněnců žalobců v přestupkových věcech, přičemž žaloby jsou podávány jmenovaným advokátem. Krajský soud považuje toto tvrzení za zcela nevěrohodné, účelového charakteru, s cílem zvrátit zcela jasný skutkový a právní vztah vyplývající z žalovaného rozhodnutí ve prospěch žalobce. Ten se však stal v podstatě „*obětí*“ zmíněného účelového a obstrukčního jednání zmocněnce M. V., přičemž stejné toto jednání, tj. jako v dané věci, bylo předmětem již posouzení nejen zdejšího soudu ale i Nejvyššího správního soudu. Zmocněnec M. V. totiž nejprve vždy v přestupkovém řízení oznámí správnímu orgánu svůj požadavek na doručování na jí zvolenou el. adresu, avšak poté hraje roli „*mrtvého brouka*“, správnímu orgánu nezasílá potvrzení o přijetí zasílaných písemností podepsané zaručeným el. podpisem. Zároveň předkládá správnímu orgánu kopie plné moci pro zastupování, přičemž často mění svou strategii, když poté předloží originál plné moci, která však není shodná s předloženou kopií plné moci, takže se vlastně o žádný originál ani nejedná (v tomto originálu plné moci omezí rozsah zmocnění, když z něho vyloučí přebírání písemností správních orgánů), poté zpochybňuje postupy správních orgánů různou argumentací, kterou zejména pak uvádí jmenovaný advokát v žalobách. Typické je i to, že jsou podávána blanketní odvolání s tím, že veškeré věcné námitky uvádí jmenovaný advokát až v žalobách proti rozhodnutím o odvolání. Blíže o této obstrukční a účelové strategii uvádí krajský soud následující skutečnosti:

Krajskému soudu z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, a 52 A 80/2014) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R. K., dále již zmíněná

M. V., M. J., K. S., P. K.) stejnou či obdobnou procesní strategií. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp. zn. 52 A 80/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že **„není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocenší cíle“** (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) **„přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“** (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (dr. Topol) takto: **„Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K. S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“**

Z výše popsaného způsobu jednání vyplývá jen indicie o tom, že tento zmocněnec (ostatně jako řada dalších výše jmenovaných zmocněnců v obdobných případech zastupovaných stejným advokátem) sloužil pouze **obstrukčním záměrům, nikoliv oprávněným zájmům žalobce na poskytnutí skutečné (nikoliv obstrukční a účelové) právní ochrany žalobce, přičemž žaloba je jen nedokonalým pokusem o legalizaci takového postupu.**

O tom, že zmocněnkyně M. V., která zastupovala žalobce, patří k těm zmocněncům zastupujících přestupce i v jiných přestupkových řízeních, kteří **využívají účelové a obstrukční strategii, nemá tak krajský soud žádných pochyb** (viz např. věci vedené nadepsaným soudem pod sp. zn. 51A 11/2014, 51A 17/2014 a 51A 20/2014, věci vedené pobočkou nadepsaného krajského soudu v Pardubicích pod sp. zn. 52A 60/2014, sp. zn. 52A

57/2014, sp. zn. 52A 32/2014, rozsudky Nejvyššího správního soudu vydané ve věcech sp. zn. 9As 60/2015, 9As 34/2015, 9As 162/2014, 7As 106/2015, 8As 180/2014 atd.).

O zastupování JUDr. Topolem v případech obstrukčně a účelové jednajících zmocněnců a o celé této obstrukční strategii svědčí i dále krajský soudem vybraný a k dokreslení případ řešený a takto vyhodnocený NSS v rozsudku ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 180/2014-45, týkající se problematiky plné moci předložené ve správním řízení jedním z uvedených nechvalně „známých“ zmocněnců, již zmíněnou a v dané věci vystupující M. V. Podstatný je pak závěr NSS o tom, že takové je obstrukčního charakteru a nepoživá soudní ochrany:

„Magistrát se nespokojil s plnou mocí v této formě ve snaze předejít následným námitkám její neplatnosti ze strany stěžovatele, jak žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 8. 2014: „Z důvodu procesní opatrnosti, kdy datovou schránkou byla zaslána prostá kopie plné moci, pak vyžadoval kvalifikovanější ověření platnosti takto udělené plné moci 8 As 180/2014 – 48 předložením originálu plné moci, a to právě s ohledem na to, že je Magistrátu města Pardubic i žalovanému z úřední činnosti známo, že je samotným zmocněncem žalobce (Mgr. Jaroslavem Topolem) následně v rámci žaloby ve správním soudnictví namítána právě ta skutečnost, že v rámci elektronického podání se zaručeným elektronickým podpisem byla zaslána právě jen kopie plné moci, která měla následně pozbýt účinnosti.“

*Žalovaným popsanou procesní taktiku identifikoval i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26: „Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K. S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát (pozn. NSS: Mgr. Jaroslav Topol). Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“ Argumentaci týkající se absence řádného zmocnění, stejně jako námitku zmocnění zástupce „pouze k jednání aktivnímu, nikoliv již k „pasivnímu“ přijímání doručovaných písemností“ pak soud v citovaném rozsudku označil za **ryze účelovou**.*

15. Odmítnutím akceptovat prostou kopii plné moci magistrát pravděpodobně zabránil „rozehrání“ výše popsané procesní strategie (byť ve světle rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26 zbytečně). I následný postup stěžovatele ve správním řízení ale vykazoval znaky obstrukčního jednání. Zmocněnkyně stěžovatele nedodala magistrátu příslibený originál plné moci do 18.12.2013, kdy se měla zúčastnit ústního jednání. Následně dodaná plná moc pak byla originálem v kopii dodané plné moci jen zdánlivě – byla sice udělena stejného dne, ale její, jinak totožný, text vykazoval v závěru odchylku spočívající ve vyloučení zmocnění k doručování písemností.

16. Při posuzování rozsahu zastoupení soud zkoumá, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 8 Azs 16/2007 – 58). V žalobě stěžovatel podotkl ke „druhé“ plné moci, že „[v]zhledem k problémům, které nastaly v řízení v prvním stupni, spočívajících ve spornosti platnosti plné moci a komunikace žalobce se správním orgánem, zmocnil žalobce zmocněnce již pouze k činění procesních úkonů, nikoliv k doručování písemností.“ Toto tvrzení je ale zjevně nepravdivé, protože obě plné moci jsou datovány stejným dnem, tedy předtím, než magistrát zmocněnkyni sdělil, že nebude akceptovat prostou kopii plné moci. I po tomto sdělení navíc stěžovateli nic nebránilo, aby magistrátu předložil skutečný originál původně zaslané kopie plné moci.

Kasační soud proto nepochyboval, že jediným důvodem odlišnosti plných mocí byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2015, čj. 2 As 47/2015 – 30, v němž soud vyhodnotil podání listovní zásilky na poště v zahraničí ve světle konkrétních okolností jako obstrukční jednání – není bez zajímavosti, že i v této věci zastupoval přestupce v soudním řízení advokát Mgr. Topol). Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007 – 50) přitom nepožívá soudní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2005, čj. 2 Afs 202/2014-43).“

Ostatně tento závěr o obstrukčním jednání jednoho z řady zmíněných zmocněnců M. V. potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 16.7.2015, čj. 7 As 106/2015-67, když uvedl, že „krajský soud v této souvislosti zcela přiléhavě pojmenoval praktiky zástupkyně stěžovatele jako obstrukční, pokud tato nejprve sama vyžaduje doručování úředních listin (v zájmu urychlení řízení) prostřednictvím e-mailové komunikace, ale následně doručení takových listin na svou emailovou adresu odesílateli nepotvrdí a prodlouží tak proces doručování v řádu několika dnů.“

Platnost a právní účinky zmíněné plné moci nebyly podmíněny zjištěním, zda M. V. přijala plnou moc, a to v jakékoli formě, tj. dle tvrzení žalobce alespoň v konkludentní formě, tedy, že správní orgán prvního stupně byl oprávněn doručovat M. V. jako zástupci žalobce v tomto řízení. Navíc z předložené plné moci vyplývá, že žalobce udělil M. V. plnou moc pro celé správní řízení vedené pod spisovou značkou, pod kterou bylo řízení ve věci předmětného přestupku vedeno a kterou dokonce v plné moci označil, čili není možné z této plné moci ani vyvodit, že se údajně dle žalobce jednalo o jakýsi „omyl“, kdy dle jeho tvrzení tato plná moc se týkala jiného řízení (pokud žalobce chtěl tuto plnou moc udělit M. V. pro jiné řízení, tak si svá práva nestřežil, přičemž za porušení zásady „každý nechtě si svá práva střeží sám“ odpovídá žalobce a nikoliv správní orgán, který o takovém omylu nemohl vědět). Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí o přestupku M. V. bylo doručeno dne 17.9.2014, patnáctidenní lhůta k odvolání začala běžet od 18.9.2014, posledním dnem této odvolací lhůty byl den 2.10.2014, protože odvolání bylo podáno dne 19.3.2015, **bylo tedy podáno opožděně**, jak je správně uvedeno v žalovaném rozhodnutí. V této souvislosti je nutné poznamenat, že nemohlo dojít k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek, když žalované rozhodnutí nebylo doručeno žalobci dne 17.6.2015, jak tvrdí v žalobě, ale i již dne 17.9.2014, tedy před zánikem této odpovědnosti (dne 2.4.2015). Navíc nelze až v žalobě se domáhat dodatečného posouzení údajně nezákonného postupu správního orgánu, pokud k dohodě o zastoupení nevzniklo, resp. nebo došlo k zániku plné moci, tak to byl povinen žalobce či

zmocněnec žalobce M. V. správnímu orgánu sdělit. V opačném případě byl oprávněn správní orgán vycházet z uvedeného průkazu plné moci a nebyl oprávněn a ani povinen „pátrat“ po tom, zda došlo či nedošlo ke konkludentnímu přijetí plné moci ze strany M. V., či dokonce k nějakému „omylu“ týkajícího se údajů na plné moci. Další podstatnou okolností, a to v neposlední řadě, která by mohla být samostatným důvodem pro zamítnutí žaloby, bylo to, že z uvedeného tvrzení o údajném nepřijetí plné moci a o zdůvodnění tohoto tvrzení „omylem žalobce“ je obstrukčním jednáním, jednáním in fraudem legis, které nepoživá právní ochrany, když jednak M. V. v přestupkovém řízení udala adresu pro doručování na el. adresu, přijetí písemností doručovaných na tuto adresu však později nepotvrdila (viz výše popsané obstrukční jednání M. V. v rozsudcích podepsaného soudu a NSS), poté zaslala v prosté kopii plnou moc pro zastupování žalobce, avšak v žalobě je toto zastupování zároveň zpochybňováno poukazem na údajné nepřijetí této plné moci ze strany M. V. Takové jednání nevybočuje z mezí obstrukčního a účelového jednání M. V. a z účelových tvrzení žalobců, které zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, jak soud výše uvedl, a takovému jednání nelze přiznat žádnou právní ochranu. Toto jednání je účelové, které nemá „jiné objektivní vysvětlení, než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25.9.2007, č.j. 2Afs 52/2007-50), přitom nepoživá soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 18.8.2005, č.j. 2Afs 202/2014-43), přičemž „ve světle konkrétních okolností se jedná o obstrukční jednání – není bez zajímavosti, že i v této věci zastupoval přestupce v soudním řízení advokát Mgr. Topol“ (srov. rozsudek NSS ze dne 31.7.2015, č.j. 8As 180/2014-45, ve kterém NSS právě hodnotí zmíněné obdobné jednání M. V. a zastupování v soudním řízení Mgr. Topolem). Námitkou žalobce obsažené v jeho podání ze dne 19.4.2016 o tom, že plná moc byla udělena před zahájením řízení, se soud nezabýval, neboť byla uplatněna až po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§71 odst. 2 s.ř.s.).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. dubna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová